

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. március 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2012. június 27. napján kihirdetett 6.B.44/2011/69. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 6 (hat) évi börtönbüntetésre, míg a közügyektől eltiltás mértékét 6 (hat) évre **súlyosítja**.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. június 27. napján kihirdetett 6.B.44/2011/69. számú ítéletével a vádlottat a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérlete, és a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette miatt - halmazati büntetésül - 4 évi fegyházbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyeket részben elkobozni, részben kiadni, illetve megsemmisíteni rendelt. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész a vádlott büntetésének súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. Fellebbezése írásbeli indokolása szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlott ölési cselekménye ugyan kísérleti szakban maradt, azonban az kifejezetten durva elkövetéssel történt, amely a különös kegyetlenséggel határos volt. Jogi álláspontja szerint a vádlott személyiségjegyei és megbánó magatartása sem indokolja a 10-20 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő cselekmény miatt a kétszeres leszállás kedvezményének az alkalmazását. Mivel az ily módon kiszabott büntetés sem az egyéni- sem a társadalmi megelőzés céljainak elérésére nem alkalmas, indítványozta a szabadságvesztés mértékének jelentős súlyosítását és ezzel arányosan a közügyektől eltiltás tartamának felemelését.

A vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.247/2011/8. számú átiratában az ügyész által a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékok mérlegelése alapján helyes tényállást állapított meg és indokolási kötelezettségének eleget téve okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott cselekményeit is törvényesen minősítette. Kifejtette, hogy a büntetés kiszabásakor eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, nem vette figyelembe a vádlott kitartó szándékát és azt, hogy kétszer is a sértett életére tört. Jogi álláspontja szerint a minősített emberölés büntettének befejezett kísérleti szakban maradása nem indokolja a kétszeres enyhítés alkalmazását. Indítványozta ezért az első fokú ítélet megváltoztatását, és a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések súlyosítását. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az ügyészi fellebbezést és az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, indítványát megismételte.

A vádlott védője perbeszédében szintén fenntartotta a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését. Az ítélet tényállásának 2/ pontjában írtakat nem vitatta, azonban nem értett egyet a cselekmény jogi minősítésével. Álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a vádlott előre kitervelte volna a sértett megölését, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint öngyilkossági szándékkal vásárolta a fegyvert. Érvelése szerint az előre kiterveltség ellen szól az is, hogy a vádlott nem készenléti állapotban tartotta magánál a fegyvert, hanem azt dobozba csomagolva vitte magával. Amennyiben ölési szándékkal ment volna a sértetthez, nem életszerű, hogy a vádlott csomagolt állapotban tartsa magánál a fegyvert. Kérte ezért az előre kiterveltséget, mint minősítő körülményt mellőzni az emberölés büntette kísérletének megállapítása során. Az 1/ tényállási ponttal kapcsolatban előadta, hogy védence nem tett beismerő vallomást, lényegében tagadta a bűnösségét. Álláspontja szerint a sértett vallomásán kívül nincs arra bizonyíték, hogy a vádlott fojtogatta volna a sértettet, vallomásában nem tudott beszámolni arról, hogy mi az, amit látott. E tanú vallomása annyiban volt következetes, hogy az általa látottakat nem értékelte olyannak, ami miatt közbe kellett volna lépnie a sértett védelme érdekében. Az általa kifejtettek alapján védence felmentését kérte az ellene életveszélyt okozó testi sértés büntettének vádjá alól. Álláspontja szerint a törvényszék megfelelően értékelte a vádlott megbánó magatartását, azonban vitatta, hogy nem értékelhető a sértett megbocsátása további enyhítő körülményként. Védecével szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a Fejér M. Főügyészség a vádlottal szemben a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a, c/ pontja szerint minősülő előre kitervelten,

aljas indokból, folytatólagosan elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt emelt vádat. Az ügyész a tárgyaláson vádat módosította és a vádlott bűnösségét a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérlete, és a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt indítványozta megállapítani. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, törvényesen ismételte meg a tárgyalást 2012. január 13-án és május 23-án az ülnökváltozásra figyelemmel. A másodfokú bíróság megjegyzi azonban, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor 2012. május 23-ai tárgyalásról készült jegyzőkönyvben az ügyészi, védői perbeszédet, majd az elhangzott indítványokat egyes szám harmadik személyben és nem egyes szám egyes személyben rögzítette, illetve megelégedett lényeges eljárási cselekményre történő utalással. Mindez nem felel meg a Be. 251.§ (1) bekezdésében írt rendelkezésnek.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat a tárgyalásán megvizsgálta. A vádlottat kihallgatta, aki részletesen nem tett vallomást, azonban elismerte bűnösségét a 2/ vádpontban írt cselekményben, az 1/ vádponttal írtakkal kapcsolatban azonban nem ismerte el a terhére rótt bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a vádlott nyomozati szakban tett vallomását annak felolvasásával a bizonyítékok sorába emelte. Az elsőfokú bíróság a vádlott nyomozás során tett részbeni beismerő vallomása, a tárgyaláson kihallgatott sértett, a további szemtanúk, az iü. szakértők véleménye, a szemle adatai és az egyéb bűnügyi iratok alapján állapította meg ítéletének tényállását. Törvényesen járt el, mikor az ügyészi indítvány alapján felolvasta azoknak a tanúknak a vallomását, akiknek a meghallgatását a tárgyaláson nem tartotta szükségesnek. Mindezek alapján ítéletének 1/, 2/ pontjában a vádlottat terhelő tényállást állapított meg.

A másodfokú bíróság az ítélet 1/ pontjában írt tényállást annyiban találta hiányosnak, ezért a Be.351.§ (2) bekezdés b/ pontja alapján megalapozatlannak, hogy nem került rögzítésre a bűncselekmény elkövetésének időpontja. Erre vonatkozóan pedig a tanúk és a vádlott is vallomást tett, akik vallomásaikban elmondták, hogy 2010. július 29-én mikor találkoztak és mikor mentek fel a vádlott lakásába. A rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által is megvizsgált bizonyítékok alapján ezért a Fővárosi Ítéltábla a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján azzal egészíti ki az ítélet 3. oldal 5. bekezdését, hogy: „A vádlott a tanúkkal 2010. július 29-én 16-17 óra közötti időben mentek fel a vádlott lakásába.”

Az előzőekben írt kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben ments a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlott védőjének védenca életveszélyt okozó testi sértés büntettének vádja alóli felmentésére irányuló indítványát a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, így ugyancsak nem látta indokoltnak a védő eltérő minősítésre vonatkozó indítványát.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védői állásponttal, hogy a sértetti vallomáson kívül más bizonyíték nem támasztotta alá az ítélet 1/ pontjában írt bűncselekmény elkövetését. A tanu nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy látta, hogy vádlott a sértetten helyezkedik el, a sértett pedig bántalmazását követően orvoshoz ment, aki által készített láttelelen rögzítette a sértetten található sérüléseket és elváltozásokat. (Nyom. iratok II. kötet 457. oldal) Az ü. orvosszakértő véleménye szerint ezek az adatok alátámasztják a sértett azon elmondását, hogy a vádlott fojtogatása következtében elvesztette eszméletét. A szakértői vélemény szerint ez az oxigénhiányos állapot pedig követett életveszélyes állapotot eredményezett a sértettnél.

Az elsőfokú bíróság ezért nem tévedett, amikor a vádlott bűnösségére következtetett az általa megállapított tényállás alapján, és helyesen minősítette az 1/ pontban írt cselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének. A másodfokú bíróság egyetértett ítéletének e körben kifejtett jogi indokolásával.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott 2/ tényállási pontban írt cselekményét a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő előre kitervelten elkövetett emberölés büntetté kísérletének.

A tényállásból megállapítható a vádlott készült a sértett megölésére. Erre lehet következtetni abból, hogy már korábban is az életére tört, majd pedig légfegyvert vásárolt és azzal ment a sértett lakásához, ahová a sértett megtevesztésével tudott bejutni. Bár az általa alkalmazott eszköz, a légpisztoly nem tipikus eszköze az emberölésnek, azonban a szakértők megállapítása szerint a vádlott azt oly módon használta, amely alkalmas volt az emberi élet kioltására. A vádlott a sértett arcát, nyakát, fejét több alkalommal, közvetlen közlről lőtte meg. Az általa támadott testrészekben olyan anatómiai képletek találhatók, amelyek sérülése esetén rövid időn belül a sértett halálához vezethettek volna. A vádlott által használt légfegyverrel leadott lövések elérhették volna a sértett nyaki verőereit, illetve szemet ért lövés esetén szintén a legsúlyosabb eredmény, a halál bekövetkezésével reálisan számolni lehetett volna. Csak a véletlenül múlt, hogy a halálos eredmény nem következett be a közlről leadott, nagyszámú lövés eredményeként.

A tényállás alapján tehát megállapítható, hogy a vádlottat egyenes ölési szándék vezette, szándéka a sértett életének kioltására irányult. E cselekményét előkészítette, annak végrehajtása a kiterveltség jegyeit hordozza magukon, ezért az elsőfokú bíróság, követve a Legfelsőbb Bíróság 15.sz. irányelvében kimunkált bírói gyakorlatot, helyesen az emberölés minősített esetét róta a vádlott terhére és bűnösségét előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérletében állapította meg.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság a következők szerint alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, azonban tévedett, amikor túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek és a Btk.87.§ (3) bekezdésében írt un. kétszeres enyhítés lehetőségét alkalmazva, a vádlottal szemben 4 év fegyházbüntetést szabott ki. Az ügyész fellebbezésében helyesen hivatkozik a vádlott kitartó szándékára, cselekményének brutális elkövetési módjára, amely a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem indokolja a büntetés kétszeres enyhítésének lehetőségét.

Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, és az a továbbiakban is nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő, hogy a vádlott cselekménye távoli kísérleti szakban maradt és az eljárás során megbánó magatartást tanúsított. Szintén enyhítő körülmény a vádlott személyiségzavara. Ezért a másodfokú bíróság lehetőséget látott a Btk.87.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján a törvényben rendelt büntetési tétel alatt történő büntetés kiszabására. Az előzőek alapján a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 6 évre és a közügyektől eltiltás mértékét ezzel arányosan szintén 6 évre súlyosította.

A másodfokú bíróság a vádlott személyiségzavarára figyelemmel lehetőséget látott az egyébként irányadó fegyház fokozatnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására a Btk.45.§ (2) bekezdésére figyelemmel. A kiszabott 6 évi szabadságvesztést ezért börtönben rendelte végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1), (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. március 20. napján

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. március 20.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő